

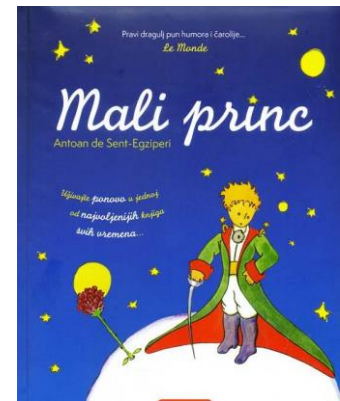

Mali princ, Antoan de Sent Egziperi

Piše: Bea Balta-Manjgo

profesorica bosanskog jezika i književnosti

JU OŠ „Mustafa Ejubović – Šejh Jujo“ Mostar

U ČAST MALOG PRINCA

Samo srcem čovjek može vidjeti istinu, bitno je očima nevidljivo.

Odlučila sam da odgovorim na izazov za nastavnike i nastavnice i ispričam vam nešto o knjizi koju mogu uvijek iznova čitati, a koja je ujedno i moja omiljena knjiga iz djetinjstva. Riječ je o priči o dječaku za kojeg se nadam da će poživjeti još mnogo godina i ostati putokaz i narednim generacijama.

Naravno, govorim vam o svom prijatelju Malom Princu. Ispisujem ga velikim slovom jer je Mali, a Veći od mnogih koji misle da su veliki.

To malo djelo Exupery je prvi put objavio 1943. godine i ne sluteći koliko odjeka će njegove stranice ostaviti izgubljenima i onima koji u drugima vide ljubav, prijateljstvo i ljudskost. To je priča o ljubavi kojoj se vraćam često. Ponekad je uzmem pa pročitam samo citate koje sam nekad izdvojila, ponekad krenem čitati ispočetka, drugi put pak s kraja... Nekad mi pravi društvo kad putujem, nekad dok radim, a čitala sam je i kad sam se družila sa posebnim ljudima, onim koji su ostavili neizbrisive tragove u mom životu, i ne znajući da će u tom čitanju biti toliko simbolike.

Priča je to namijenjena djeci kojoj će sigurno biti zanimljive putešestvije dječaka koji živi na samo njegovoj, malenoj planeti, ali priča je to i za nas – veliku djecu – da nas zagrlji u trenucima skučenosti i izgubljenosti. Da nas oplemeni jednostavnošću.

Srce Malog Princa je neiskvareno i čisto. I kao takvo samo jednakom i stremi.

Zaokupljeni sobom trčimo za životom i ne uživamo u sitnicama. Ne cijenimo prijateljski stisak ruke, ohrabrujuće rame i dobrog slušaoca. Onog slušaoca koji jednim pogledom i osmijehom odnese sve naše brige. Ne znamo. Ne vidimo.

Zašto?

Možda što ne gledamo srcem. Ne sanjamo. Ne maštamo. Poneseni trkom zaboravljamo ono dijete koje čuči u nama, sakriveno i stidljivo, ušuškano u bore, sijede vlasi i realnost.

Ponekad je zaista potrebno malo pobjeći i zaboraviti sebe ovozemaljskog, a probuditi sebe koji živi na maloj planeti, svojoj i sasvim dovoljnoj.

I gledati podrobnije! Zagledati se u crtež sitog slona i zmiju u njegovoj utrobi. Crtež na kojem svi vide šešir ne mora biti šešir! Bitno je samo da ga pogledaš onako kako treba. Pravim očima. Mali Princ hoda, luta, čini se besciljno... ali itekako s ciljem. Na svom putu sreće mnoge „čudne“ i drugačije od sebe, ali trudi se da ih shvati, ne sudi im, uči ih da pojednostave svoje dane. Govori im kako može lakše, jednostavnije, drugačije.

Na svom putu spoznaje i Ljubav u trnovitoj Ruži. Naizgled ništa zajedničko nemaju, ali osjećaj bliskosti koja ih povezuje, nenadano, slučajno i odjednom, veže ih zauvijek. Mali Princ će reći da osjeća da ga je baš ona „pripitomila“. A zar nije poenta upravo u tome da u drugome pronađemo sebe? Da jedni drugima ispravimo ružno i da se jedni kraj drugih osjećamo veći i plemenitiji. Poenta i jeste u tome da jedni od drugih učimo kako biti bolji ljudi. Za sebe. Za druge.

Ako zbog svoje ruže nisi bolji, onda ti takva ruža ne treba. Trnje koje ima za tebe ne smije postojati jer ti moraš znati naći način da je pomiluješ, a da te ne zaboli. Ako te zaboli, nije to prava ruža. Nije ona koju ćeš poželjeti sačuvati od zlih i oholih sila svijeta i nije ona koja će te pripitomiti. A da bi saznao postoji samo jedan način – da gledaš najiskrenijim dijelom sebe, da slušaš svoj unutarnji glas, da staviš prst na svoje bilo i shvatiš na čiji pomen ubrza.

Tek tad ćeš spoznati istinu.

Suštinu.

Hvala ti, Mali Prinče.

Hvala što si me naučio da se smijem uprkos svemu, da slavim sunce na svojim ramenima i pravim vijence od tratinčica. Da uprkos svim maskama koje me okružuju znam pronaći čovjeka. Hvala što, iako sam razmažena poput tvoje Ruže, znam da zaslužujem ljubav i da volim isto znam.

Hvala ti dječaće što si mi pomogao da spoznam najveću mudrost života.

Voljeti.

A tu tvoju mudrost ja ću dok me ima širiti svojoj djeci iz klupa školskih! Nesebično ću ih učiti da budu poput tebe i da znaju pripitomiti, ali i da puste da pripitomljeni budu.

Jer samo tako ima smisla.